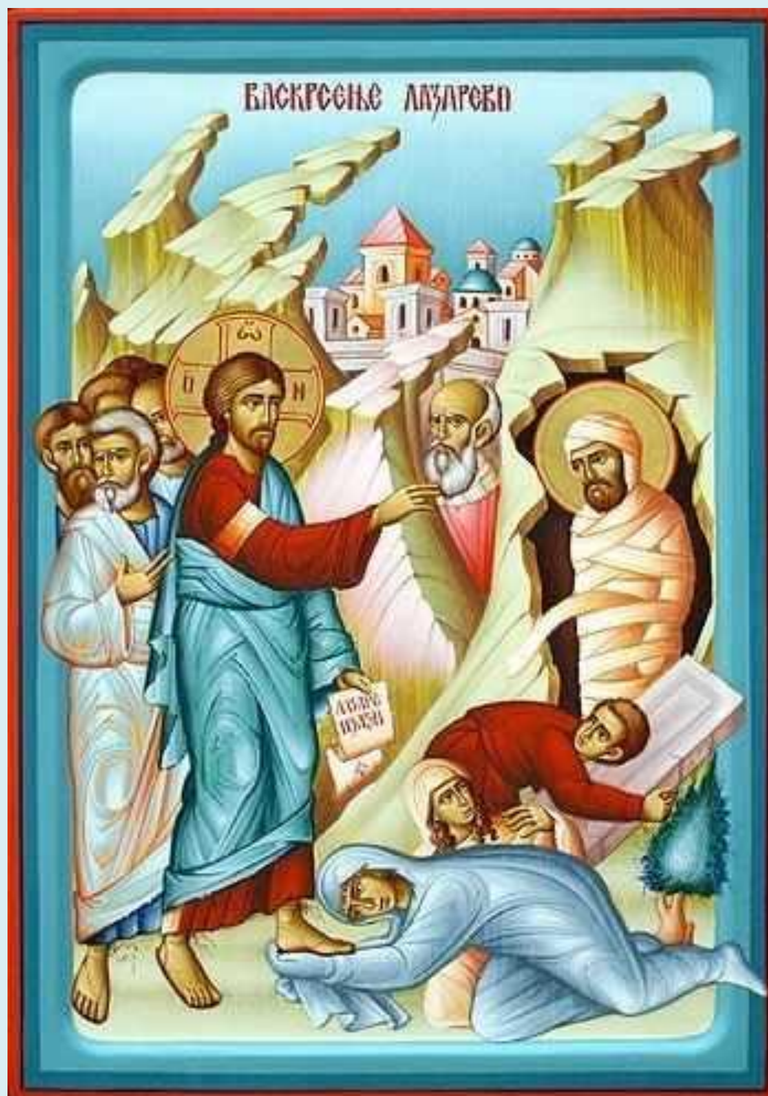
Canoane din Sâmbăta Sfântului şi dreptului Lazăr

Materiale despre Duminica Floriilor (Intrarea Domnului în Ierusalim):

https://independent.academia.edu/emystea/Duminica-Floriilor-(Intrarea-Domnului-%C3%AEn-Ierusalim

https://archive.org/details/@steaemy?query=Duminica+Floriilor

https://www.slideshare.net/steaemy1/search_my_uploads?type=&new=&q=Duminica+Floriilor+

***

Predici la Duminica Floriilor (Intrarea Domnului în Ierusalim):

https://www.academia.edu/42904075/Predici_la_Duminica_Floriilor_Intrarea_Domnului_%C3%AEn_Ierusalim_

https://archive.org/details/predici-la-duminica-floriilor

***

Sfântul Lazăr şi Sfintele mironosiţe Maria şi Marta din Betania:

https://www.academia.edu/42712441/Sf%C3%A2ntul_Laz%C4%83r_%C5%9Fi_Sfintele_mironosi%C5%A3e_Maria_%C5%9Fi_Marta_din_Betania

https://archive.org/details/sf.-lazar-si-sf.-mir-m-si-m

&&&

Apoi citim două Canoane, până la cântarea a 6-a; şi de acolo începem Patrucântarea. Canonul întâi cu Irmosul pe 8, iar al doilea pe 6, facere a lui Teofan.

Canonul Triodului

Cântarea 1-a

Irmos: Să cântăm Domnului, celui ce a povăţuit pe poporul Său prin Marea Roşie, cântare de biruinţă, că s-a prea slăvit.

Pe Lazăr cel mort l-ai sculat cu dumnezeiasca voie, ca Cela ce eşti făcător şi vistieria vieţii, Iubitorule de oameni.

Cu cuvântul ai sculat pe Lazăr cel mort de patru zile, Nemuritorule, sfărâmând cu tărie împărăția iadului cea întunecată.

Tuturor ai arătat cunoştinţa Dumnezeirii celei mai presus de toate, sculând din morţi, Stăpâne, pe Lazăr cel mort de patru zile.

Astăzi dănţuind Betania, mai înainte vesteşte învierea lui Hristos, Celui de viață dătător, prin învierea lui Lazăr.

Alt **Canon**, compus de Ioan monahul, glasul al 8-lea

Cântarea 1-a

Irmos: Apa trecându-o ca pe uscat...

Cela ce ai adus întâi toată făptura din nefiinţă şi ştii ascunsurile inimilor, spus-ai mai înainte, ca un Stăpân, ucenicilor adormirea lui Lazăr.

Înfiinţat fiind cu firea omenească, Hristoase, din Fecioară, întrebat-ai ca un om, să afli îngroparea lui Lazăr, cunoscând ca un Dumnezeu unde zăcea.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Adeverind învierea Ta, Cuvinte, cu adevărat ai sculat ca din somn pe prietenul din mormânt, carele mirosea greu, fiind mort de patru zile.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Cetele îngerilor şi ale oamenilor te laudă neîncetat, Maică, ceea ce nu ştii de mire; că ai purtat în braţele tale pe Ziditorul, ca pe un prunc.

Catavasie: Apa trecându-o ca pe uscat, şi din răutatea Egiptului scăpând, israeliteanul striga: Mântuitorului şi Dumnezeului nostru să-I cântăm.

Canonul Triodului

Cântarea a 3-a

Irmos: Tu eşti întărirea celor ce aleargă la Tine, Doamne, Tu eşti lumina celor întunecaţi şi pe Tine Te laudă duhul meu.

Săvârşind lucrări îndoite, ai arătat doimea firilor Tale, Mântuitorule; că Dumnezeu eşti şi om.

Cu toate că eşti adâncul cunoştinţei, ai întrebat: Unde este pus mortul? Voind să înviezi, dătătorule de viață, pe cel ce zăcea mort.

Mutându-Te prin locuri ca un om, Te-ai arătat cuprins, Cela ce plineşti toate, ca un Dumnezeu necuprins.

Pe Lazăr l-ai sculat, Hristoase, cu dumnezeiescul Tău cuvânt; scoală-mă, rogu-mă, şi pe mine cel mort prin multe greşale!

Alt Canon

Cântarea a 3-a

Irmos: Doamne, cela ce ai făcut...

Venind Tu la mormântul lui Lazăr, făcătorule de minuni Doamne, în Betania, ai lăcrimat pentru dânsul după legea firii, adeverind trupul Tău, care l-ai luat Iisuse Dumnezeule.

Tu ai potolit îndată, Mântuitorule, jalea Mariei şi a Martei, arătându-Ţi puterea Ta cea firească; că Tu eşti învierea şi viaţa, precum ai zis; pentru că eşti Domnul adevărului şi al tuturor.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Pe iubitul Tău, Doamne, cel înfăşurat cu pânzeturile, l-ai răpit dintre morţii iadului şi din întuneric, cu cuvântul Tău cel prea puternic, sfărâmând încuietorile şi împărăţiile morţii.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Sălăşluindu-Te, Doamne, în Fecioară trupeşte, Te-ai arătat oamenilor pe cât se putea a Te arăta; pe care o ai şi arătat cu adevărat Născătoare de Dumnezeu şi ajutătoare credincioşilor, unule Iubitorule de oameni.

Catavasia: Doamne, cela ce ai făcut cele de deasupra crugului ceresc şi ai zidit Biserica, Tu pe mine mă întăreşte întru dragostea Ta; că Tu eşti marginea doririlor şi credincioşilor întărire, unule Iubitorule de oameni.

Sedelnă, glasul al 4-lea:

Podobia: Spăimântatu-s-a Iosif, lucru mai presus de fire văzând şi în minte a avut ploaia cea de pe lână, la zămislirea ta cea fără de sământă, de Dumnezeu Născătoare, rugul cel nears în foc, toiagul lui Aaron ce a odrăslit şi mărturisind logodnicul şi ocrotitorul tău preoţilor, a grăit: Fecioara naşte şi după naştere rămâne iarăşi fecioară.

Venit-au împreună la Hristos surorile lui Lazăr şi lăcrimând cu amar şi tânguindu-se I-au zis: Doamne, a murit Lazăr; iar El, nu că nu ştia îngroparea ca un Dumnezeu, dar le-a întrebat: Unde l-aţi pus pe el? Şi venind la mormânt, a strigat pe Lazăr cel mort de patru zile. Şi îndată s-a sculat şi s-a închinat Celui ce l-a înviat.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin, *glasul al 8-lea*

Podobie: Pe Înţelepciunea şi Cuvântul în pântecele tău zămislind fără ardere, Maica lui Dumnezeu, în chip de negrăit ai născut pe Cel ce a făcut toate şi în braţele tale ai avut pe Cel ce ţine toate şi la sân ai hrănit pe Cel ce hrăneşte lumea. Pentru aceasta, te rog pe tine, Preasfântă Fecioară, să mă izbăveşti de greşeli, când va fi să stau înaintea feţei Ziditorului meu, Stăpână Fecioară curată, atunci să-mi dăruieşti ajutorul tău, că pe tine te am nădejde eu, robul tău.

Mai-nainte ştiind toate ca un Făcător, ai zis mai-nainte ucenicilor în Betania: Prietenul nostru Lazăr a adormit astăzi. Şi ştiind, ai întrebat: Unde l-aţi pus? Şi Tatălui Te-ai rugat, lăcrimând ca un om. Dar apoi strigând pe Lazăr pe carele iubeai, l-ai sculat, Doamne, din iad, mort fiind de patru zile. Pentru aceasta strigăm Ţie: Hristoase Dumnezeule, primeşte lauda ce îndrăznim a o aduce Ţie; şi ne învredniceşte pe toţi slavei Tale.

Canonul Triodului

Cântarea a 4-a

Irmos: Auzit-am, Doamne, taina iconomiei Tale, înţeles-am lucrurile Tale şi am prea slăvit Dumnezeirea Ta.

Nu doară că-Ţi trebuia ajutor, ci ca să săvârşeşti rânduiala cea negrăită, rugându-Te, ai sculat pe cel de patru zile mort, Preaputernice.

Cuvântul şi Dumnezeul Cel împreună veşnic cu Tatăl, văzut fiind acum, se roagă ca un om, Cel ce primeşte rugăciunile tuturor.

Glasul Tău, Mântuitorule, a stricat toată puterea morţii şi s-au clintit temeliile iadului de puterea Ta cea dumnezeiască.

A Născătoarei

Să lăudăm pe Fecioara, ca pe ceea ce a rămas după naştere fecioară şi a născut pe Hristos Dumnezeu, carele a scăpat lumea de înşelăciune.

Alt Canon

Cântarea a 4-a

Irmos: Tu eşti tăria mea, Doamne...

Tu ai răpit, Mântuitorule, ca un păstor pe omul cel stricat de patru zile, Făcătorule, de la lupul cel cumplit cu adevărat şi atotmâncător, ca un puternic şi Domn; arătându-Ţi cu aceasta slava ce s-a văzut în toată lumea, a învierii Tale celei de a treia zi.

Văzându-Te pe Tine viaţa, Hristoase, cei ce erau cu Marta au strigat: De ai fi fost aici, Doamne, lumina şi viaţa tuturor, n-ar fi murit, nici s-ar fi îngropat Lazăr. Iar Tu, Iubitorule de oameni, fiind viaţa celor morţi, ai schimbat jalea lor întru bucurie.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

De Tine, Doamne, carele eşti izvorul, se tem adâncurile, Ţie slujeşte toată apa; de Tine, Hristoase, se cutremură portarii iadului şi încuietorile se sfărâmă de puterea Ta, sculându-se Lazăr din morţi prin glasul Tău, Atotputernice Mântuitorule, Iubitorule de oameni.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Tu eşti lauda credincioşilor, ceea ce nu ştii de mire; tu eşti folositoarea şi scăparea creştinilor, zid şi liman; că aduci rugăciuni către Fiul tău, ceea ce eşti cu totul fără prihană şi mântuieşti din primejdii pe cei ce cu credinţă şi cu dragoste te ştiu pe tine, Născătoare de Dumnezeu, curată.

Catavasia: Tu eşti tăria mea, Doamne, Tu şi puterea mea, Tu Dumnezeul meu, Tu bucuria mea, Cela ce n-ai lăsat sânurile părinteşti şi a noastră sărăcie o ai cercetat. Pentru aceasta cu proorocul Avacum strig către Tine: Slavă puterii Tale, Iubitorule de oameni.

Canonul Triodului

Cântarea a 5-a

Irmos: Pentru ce m-ai lepădat de la faţa Ta, Cela ce eşti lumină neapusă, şi m-a acoperit întunericul cel străin, pe mine ticălosul? Ci mă întoarce şi la lumina poruncilor Tale îndreptează căile mele, rogu-mă.

Fiind la mormântul lui Lazăr, Iubitorule de oameni, l-ai chemat pe el şi i-ai dăruit viaţă; ca Cel ce eşti viaţa tuturor oamenilor cea nemuritoare, mai-nainte însemnând arătat, ca un Dumnezeu, învierea ce va să fie.

Legat fiind de picioare Lazăr umbla, minune între minuni! Pentru că Hristos, Cel ce l-a întărit, S-a arătat mai mare decât cel ce oprea; că toate slujesc - lui ca nişte robi, supunându-se ca unui Dumnezeu şi Stăpân.

Hristoase, Cel ce ai ridicat pe Lazăr fiind mort de patru zile, ridică-mă acum şi pe mine cel mort pentru păcate, pus în groapă şi în umbra morţii cea întunecată; şi ca un milostiv îndură-Te şi mă mântuieşte.

Alt Canon

Cântarea a 5-a

Irmos: Glas acelaşi

Dând slavă Tatălui, ca Cel ce n-ai fost potrivnic lui Dumnezeu, Te-ai rugat, întărind în credinţă pe poporul cel ce sta împrejur, îndelung răbdădătorule; şi aducând mulţumire Părintelui Tău, ai sculat pe Lazăr cu porunca Ta.

O, glas de Dumnezeu grăit şi putere dumnezeească a stăpânirii Tale, Mântuitorule, prin care ai sfărâmat porţile iadului şi ale morţii celei a tot mâncătoare! Răpeşte-mă şi pe mine din patimile mele, ca şi mai-nainte pe Lazăr, prietenul Tău cel mort de patru zile.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Pentru rugăciunile lui Lazăr, ale Martei şi ale Mariei, învredniceşte-ne pe noi să ne facem văzători răstignirii şi patimii Tale, Doamne, şi luminatei şi împărătesei zilelor, învierii Tale, Iubitorule de oameni.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Îndrăzneală ca o Maică către Fiul tău având, prea curată, nu trece purtarea de grijă pentru noi, cei ce suntem de un neam, rugămu-ne ţie; că numai pe tine te punem înainte noi creştinii împăcătoare bine primită către Stăpânul.

Catavasia: Pentru ce m-ai lepădat...

De aici se începe Patrucântarea lui Cosma. Irmosul de două ori şi troparele pe 12, glas acelaşi.

Patrucântarea

Cântarea a 6-a

Irmos: Doamne, cela ce pe Iona în chit l-ai sălăşluit şi pe mine cel prins în mrejele vrăjmaşului, ca pe acela, mântuieşte-mă din stricăciune.

Dragostea Te-a adus pe Tine Doamne, în Betania către Lazăr şi ca un Dumnezeu l-ai sculat pe el, carele mirosea greu şi din legăturile iadului l-ai mântuit.

Marta se deznădăjduise de Lazăr, că-l ştia mort de patru zile; iar Hristos a ridicat, ca un Dumnezeu, pe cel stricat şi l-a mutat în viață cu cuvântul.

Altul al lui Ioan monahul, glasul acelaşi

Cântarea a 6-a

Irmos: Curățeşte-mă, Mântuitorule...

Dumnezeu fiind adevărat, ai cunoscut adormirea lui Lazăr şi ai spus-o mai-nainte ucenicilor Tăi, adeverind, Stăpâne, lucrarea cea nemărginită a Dumnezeirii Tale.

Cela ce eşti necuprins, făcându-Te cuprins după trup, venind în Betania ca un om, Stăpâne, ai lăcrimat pentru Lazăr; iar ca un Dumnezeu voind, ai înviat pe cel mort de patru zile.

Catavasia: Curăţeşte-mă, Mântuitorule, că multe sunt fărădelegile mele şi mă ridică din adâncul răutăţilor, rogu-mă. Căci către Tine am strigat; şi mă auzi Dumnezeul mântuirii mele.

Condac, glasul al 2-lea:

Podobia: Cele de sus căutând de tot necazul ne izbăvim, de Dumnezeu Născătoare.

Bucuria tuturor, Hristos adevărul, lumina, viaţa, învierea lumii, celor de pe pământ S-a arătat cu a Sa bunătate şi S-a făcut chip învierii, dând tuturor dumnezeiasca iertare.

Icos: Făcătorule al tuturor, mai înainte ai spus ucenicilor Tăi, zicând: Fraţilor şi cunoscuţilor, prietenul nostru a adormit; învăţându-i prin aceasta că toate le ştii ca un Dumnezeu al tuturor. Veniţi dar, să mergem şi să vedem îngropare minunată, să auzim tânguirea Mariei şi să vedem şi mormântul lui Lazăr. Că acolo voi să fac minune şi să săvârşesc începerea Crucii, dând tuturor dumnezeiasca iertare.

Canonul Triodului

Cântarea a 7-a

Irmos: Tinerii evreieşti au călcat în cuptor văpaia, cu îndrăzneală, şi focul în rouă l-au schimbat, strigând: Bine eşti cuvântat, Doamne Dumnezeule, în veci.

Lăcrămând ca un om, îndurate, ai înviat pe cel din mormânt, ca un Dumnezeu; şi liberându-se, din iad Lazăr, a strigat: Bine eşti cuvântat, Doamne Dumnezeule, în veci.

Ieşit-a legat cu pânzeturile, Lazăr, scăpând din prăpastia şi din întunericul iadului prin cuvântul Stăpânului, strigând: Bine eşti cuvântat, Doamne Dumnezeule, în veci.

Altă Tricântare

Cântarea a 7-a

Irmos: Tinerii cei ce merseră din...

Lăcrămând pentru prietenul, ai potolit lacrimile Martei, îndurate, şi cu patima cea de voie ai şters toată lacrima de pe faţa poporului Tău; Dumnezeul părinţilor noştri, bine eşti cuvântat.

Vistierule al vieţii, Mântuitorule, chemând pe cel mort, ca pe un adormit, şi rupând cu cuvântul pântecele iadului, ai înviat pe cel ce cânta: Dumnezeul părinţilor noştri, bine eşti cuvântat.

Pe mortul cel ce mirosea greu l-ai sculat, Stăpâne, fiind legat cu pânzeturile; şi pe mine cel legat cu lanţurile păcatelor, ridică-mă, ca să-Ţi cânt: Dumnezeul părinţilor noştri, bine eşti cuvântat.

Catavasie: Tinerii cei ce merseseră din Iudeea în Babilon oarecând cu credinţa Treimii, văpaia cuptorului o au călcat, cântând: Dumnezeul părinţilor noştri, bine eşti cuvântat.

Canonul Triodului

Cântarea a 8-a

Irmos: Muziceştile organe împreună glăsuind şi pogoare fără de număr închinându-se chipului celui din Deira, trei tineri neplecându-se, pe Domnul au lăudat şi L-au prea înălţat întru toţi vecii.

Ca un păstor căutând pe miel şi răpindu-l ca un biruitor de la lupul cel pierzător, l-ai înnoit fiind stricat; carele strigă Ţie: Lăudaţi pe Domnul şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Ca un om, de mormânt ai întrebat; ca un Făcător, pe cel mort l-ai înviat cu stăpânească porunca Ta; de carele iadul s-a spăimântat, de cel ce striga Ţie: Lăudaţi pe Domnul şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Altă Tricântare

Cântarea a 8-a

Irmos: Pe Împăratul ceresc...

Ca un muritor ai întrebat, iar ca un Dumnezeu ai înviat cu cuvântul pe cel mort de patru zile. Pentru aceasta Te lăudăm şi Te prea înălţăm întru toţi vecii.

Ţie, Stăpâne, a adus Maria mirul cu mulţumire, ca o datorie pentru fratele ei, lăudându-Te întru toţi vecii.

Ca un om ai rugat pe Tatăl, iar ca un Dumnezeu ai sculat pe Lazăr; pentru aceasta Te lăudăm, Hristoase, întru toţi vecii.

Să lăudăm, bine să cuvântăm şi să ne închinăm Domnului cântăndu-I şi prea înălţându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

Catavasie: Pe Împăratul ceresc, pe carele îl laudă Oștile îngereşti, lăudaţi-L şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Ceea ce eşti mai cinstită..., nu cântăm, ci cântăm ce urmează:

Canonul Triodului

Cântarea a 9-a

Irmos: Să cinstim şi să prea slăvim popoare pe curata Născătoarea de Dumnezeu, pe ceea ce a zămislit în pântece focul Dumnezeirii fără ardere şi cu cântări fără tăcere să o mărim.

Văzând popoarele pe mortul cel de patru zile umblând, spăimântându-se de minune, au strigat: Mântuitorule, pe Tine Dumnezeule, cu cântări Te slăvim.

Adeverind mai-nainte slăvită învierea Ta, o ! Mântuitorul meu, ai slobozit din iad pe Lazăr cel mort de patru zile; pentru aceasta pe Tine, cu cântări Te slăvim.

Altă Tricântare

Cântarea a 9-a

Irmos: Cu adevărat Născătoare de Dumnezeu...

Cinstind pe Tatăl Tău şi arătând că nu eşti potrivnic lui Dumnezeu, Hristoase, Te-ai rugat, înviind cu puterea Ta pe cel mort de patru zile.

Sculat-ai din mormânt pe Lazăr a patra zi, arătându-l tuturor ca mărturie prea adevărată învierii Tale, Hristoase, celei de a treia zi.

Umblat-ai şi ai lăcrimat şi ai vorbit, Mântuitorul meu, arătând lucrarea Ta cea omenească; iar cea dumnezeiască o ai dovedit, înviind pe Lazăr.

Lucrat-ai negrăit, Stăpâne, Mântuitorul meu, a mea mântuire, după amândouă firile Tale, cu voia Ta cea singură prin sine puternică.

Catavasia: Cu adevărat, Născătoare de Dumnezeu te mărturisim pe tine Fecioară curată, cei mântuiţi de tine, cu Cetele cele fără de trupuri, slăvindu-te pe tine.

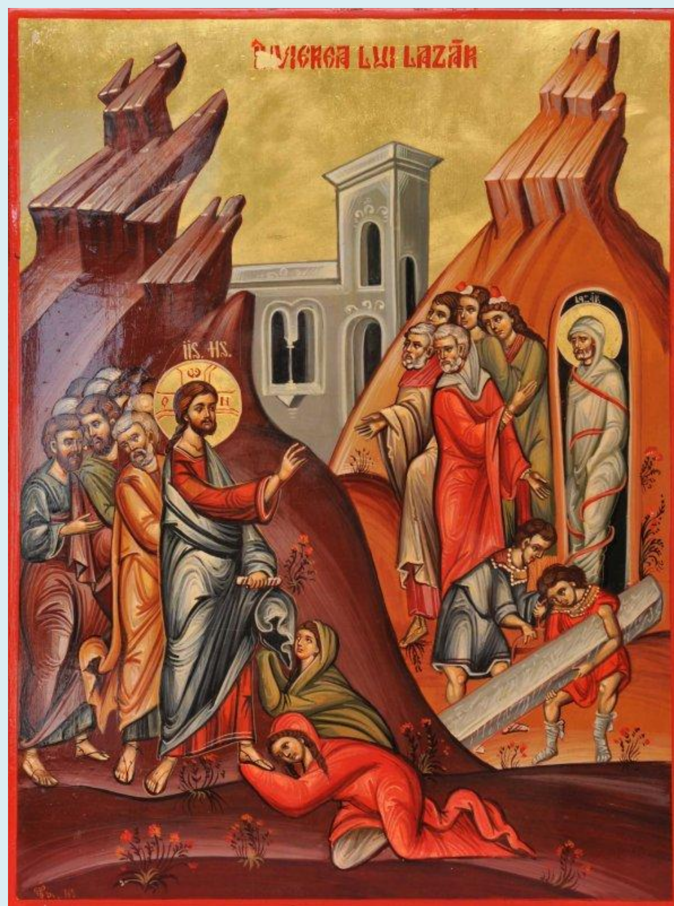
Apoi: Stânt este Domnul Dumnezeul nostru... (de trei ori)

Luminânda (de două ori): Cu cuvântul Tău, Cuvântule al lui Dumnezeu, s-a ridicat acum. Lazăr, iarăşi venind la viață; şi popoarele cu stâlpări Te cinstesc pe Tine, puternice; că vei să pierzi iadul până în sfârşit cu moartea Ta.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin, *asemenea*

Prin Lazăr, te pradă Hristos pe tine, moarte; dar unde-ţi este biruinţa, iadule? Plângerea Betaniei s-a mutat acum asupra ta; pentru care toţi aducem Lui stâlpări de biruinţă.

Sinaxar în Sâmbăta Sfântului şi dreptului Lazăr

Sinaxarul din Minei, apoi acesta:

În aceeaşi zi, în Sâmbăta dinaintea Duminicii Stâlpărilor, prăznuim Învierea Sfântului şi dreptului Lazăr cel mort de patru zile, prietenul lui Hristos.

Stih: Plânsul te vădeşte, scumpul meu Iisus,
Că ai fire ca şi noi, Tu, cel pogorât de sus!
Dar că eşti şi Dumnezeu, ne-ai şi arătat,
Când pe Lazăr ce-a murit, din morţi l-ai înviat!

Lazăr era evreu de neam, din ceata fariseilor şi, după cum s-a găsit undeva, fiul fariseului Simon, de loc din satul Betania. Domnul nostru Iisus Hristos pe când petrecea pe pământ pentru mântuirea neamului nostru, s-a împrietenit cu el în astfel de împrejurări.

Hristos venea adesea în casa lui Simon şi vorbea cu el mai cu seamă despre învierea morţilor. Cu acest prilej Lazăr s-a împrietenit cu Domnul mai mult; dar nu numai el, ci şi cele două surori ale lui, Marta şi Maria.

Când s-au apropiat mântuitoarele patimi, pentru că trebuia să încredinţeze pe lume mai bine despre taina învierii, Iisus a înviat din morţi, pe când se afla dincolo de Iordan, mai întâi pe fiica lui Iair, iar apoi pe fiul văduvei.

Între timp Lazăr, prietenul său, cuprins de o boală grea, a murit. Iisus însă, cu toate că nu era de faţă, a spus ucenicilor: Lazăr, prietenul nostru, a adormit! Iar după puţină vreme a adăugat: Lazăr a murit! Atunci a părăsit Iordanul şi a plecat în Betania ca să afle ştiri de la surorile lui. Betania este departe de Ierusalim ca la cincisprezece stadii.

Surorile lui Lazăr l-au întâmpinat şi i-au spus: Doamne, dacă ai fi fost aici, fratele nostru n-ar fi murit. Dar şi acum, dacă ai voi, îl înviezi, căci poţi ! Iisus a întrebat poporul: Unde l-aţi pus? Şi îndată toţi au pornit la mormânt. Când au ridicat piatra de pe mormânt, Maria a spus: Doamne, miroase, căci este de patru zile în groapă!

La urmă, Iisus s-a rugat şi vărsând lacrimi a strigat cu voce mare: Lazăre, ieşi afară! Şi îndată a ieşit mortul; iar după ce a fost dezlegat, a plecat acasă.

Această străină minune a deşteptat invidia poporului evreu, care s-a înfuriat împotriva lui Iisus. Iisus s-a dat din nou la o parte şi a plecat de acolo. Arhiereii s-au gândit să-l omoare pe Lazăr, pentru că se alăturau mulţi de Hristos când îl vedeau pe Lazăr. Dar acesta, cunoscând gândurile lor, a fugit în insula Cipru şi a trăit acolo. Mai târziu a fost pus de apostoli episcop al oraşului Chitia. Vieţuind bine şi după plăcerea lui Dumnezeu, a murit din nou după treizeci de ani de la învierea sa. A fost îngropat acolo, făcând multe minuni.

Se spune că Lazăr după învierea sa nu mânca altceva decât dulciuri. Se mai spune că prea curata Maică a lui Dumnezeu i-a lucrat cu mâinile ei un omofor şi l-a dăruit.

Prea înţeleptul împărat Leon, în urma unei arătări dumnezeieşti, a adus sfintele şi cinstitele lui moaşte în Biserica din Constantinopol zidită de el în numele sfântului. Şi l-a aşezat cu cinste şi cu multe podoabe cum intri în Biserică pe dreapta, lângă peretele Sfântului altar. Se află încă şi acum acolo cinstitele lui moaşte şi răspândesc mireasmă nespusă.

S-a rânduit ca să se prăznuiască în această zi învierea lui, pentru următoarea pricină: Sfinţii şi de Dumnezeu purtători părinţii noştri, dar mai bine spus Sfinţii apostoli, voind să pună, pentru curăţire, după postul cel de patruzeci de zile, sfintele patimi ale Domnului nostru Iisus Hristos, au pus această minune mai presus de fire, pentru că au găsit mai cu seamă această minune drept începătură şi pricină a urii iudeilor împotriva lui Hristos.

Singur evanghelistul Ioan a scris această minune; ceilalţi evanghelişti au lăsat-o la o parte, pentru motivul că Lazăr trăia încă şi putea fi văzut de toţi. Se mai spune că Ioan a scris Evanghelia sa, deoarece ceilalţi evanghelişti n-au scris nimic despre naşterea cea fără de început a lui Hristos. Ioan a vrut să dovedească aceea că Hristos a fost Fiul lui Dumnezeu şi Dumnezeu, că a înviat şi că va fi învierea morţilor.

Iar lucrul acesta se dovedeşte mai cu seamă prin învierea lui Lazăr. Lazăr n-a spus nimic despre cele din iad sau pentru că nu s-a îngăduit să vadă pe cele de acolo, sau dacă le-a văzut, s-a poruncit să le tacă. Din această princină orice om de curând mort se numeşte Lazăr. Deasemenea îmbrăcămintea de înmormântare se numeşte Lazarome; cuvântul lasă să se înţeleagă că are să se facă şi cu noi minunea făcută cu Lazăr. Căci dacă el a înviat la cuvântul lui Hristos şi a trăit din nou, tot aşa şi omul, deşi a murit, la trâmbiţa cea din urmă., va învia şi va trăi veşnic.

Pentru rugăciunile prietenului tău Lazăr, Hristoase Dumnezeule, miluieşte-ne pe noi, Amin.

[Extras din Triod - Sâmbătă în săptămâna Floriilor]